

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 4 Φεβρουαρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. 'Αριθ. 253 Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: 'Οδὸς Νίκης 33 — 'Αθήναι
Τηλέφ. 24 968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς 'Επιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κατ' αὐτὰς ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀνέγραψε τὴν εἶδσιν τῶν προετοιμασιῶν διὰ τὴν Σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου. Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν ἐλπίδα δι' ὅσους αἰσθάνονται ἀγάπην καὶ ἀπεριόριστον θαυμασμόν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότης διέρχεται μίαν κρίσιν.

'Ελευθεριάζουσαι τάσεις καὶ προτεσταντικὸν πνεῦμα χαρακτηρίζουν τὰς κυριωτέρας ἐκδηλώσεις καὶ τὰς σκέψεις ὀρθοδόξων θεολόγων.

Οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι (κρίνομεν ἀπὸ τοῦς Ἕλληνας ὀρθοδόξους θεολόγους) περισσότερον τονίζουν τὰς γνώμας καὶ τὴν ἀξίαν ἑτεροδόξων θεολόγων (διαμαρτυρομένων ἢ Καθολικῶν) καὶ ὀλιγώτερον συγκινοῦνται ἀπὸ τοῦς κολοσσοῦς καὶ τιτάνας τῆς Ὁρθοδόξης πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ Ἐβανστον καὶ τὰ διάφορα κέντρα τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ ἀποτελοῦν διὰ τοῦς ὀρθοδόξους θεολόγους νοσταλγικοὺς παραδεισούς, εἰς τοὺς ὁποίους εὐδοκίμεῖ τὸ δένδρον τῆς «γνώσεως» καὶ τῆς «ζωῆς». Ἐὰν δὲ ἐξαιρέσῃ κανεῖς τὴν ἐπαινετὴν προσπάθειαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας νὰ φέρῃ εἰς φῶς τοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐπανεκδίδουσα τὴν Ἑλληνικὴν πατρολογία, τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ θρησκευτικῆς φιλολογίας διαλαμβάνει ἔργα ἐκπροσώπων τοῦ καθολικισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ. Ἐπισκεφθῆτε ἐκ περιεργείας θρησκευτικὰ βιβλιοπωλεῖα διὰ νὰ διαπιστώσῃτε τὴν ἀλήθειαν αὐτήν.

'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἐκκλησιαστικὸς βίος πολλῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ συγκεκριμένως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔχει αἰσθητῶς ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἑτεροδόξου καὶ ποικιλοδόξου Δύσεως. Οὕτω ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωγραφικὴ ἀ-

πεμακρύνθη ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν παράδοσιν [καὶ ὑπεχώρησεν ἐμπρὸς εἰς τὸν τονισμόν τοῦ] ὀλικοῦ ὄγκου καὶ τῆς ἐγκοσμίου φραιδιότητος ἢ δὲ ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ὁμοιάζει περισσότερον μὲ ὁπερέττας καὶ μελοδράματα καὶ ὀλιγώτερον μὲ λειτουργικὸν μυστήριον.

'Εκεῖ ὅμως ποῦ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας τείνει νὰ ἐξοβελισθῇ τελείως εἶναι ἡ περιοχὴ τῆς παραδόσεως. Τὰ «μοτέρνα μυαλά» διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν προσέγγισιν Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑτεροδοξίας διεκήρυξαν, διὰ τὰ ὅρια τῆς πρώτης εἶναι τὰ καθορισθέντα εἰς τὰς Συνόδους δόγματα κατὰ συνέπειαν τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον πλῆθος τῶν ἐθίμων, τῶν τύπων, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων, ποῦ συνθέτουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν πραγματικότητα τῆς παραδόσεως ἀποτελοῦν τὴν «ἐκκλησιαστικὴν σαβοῦραν» τὴν ὅποیان δύνανται νὰ ρίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν «οἱ μοντέρνοι», προκειμένου τὸ σκάφος νὰ δημιουργῇ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ συγχρονισμένου εἰς τὰ τέκνα τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Λουθήρου.

*
*
'Αλλὰ καὶ ὡς Ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότης ἡ Ὁρθοδοξία ἰσχνάζει ἐπικινδύνως καὶ ὁσημέραι νεκροποιεῖται. Ἐγκληματῆαι ὀλκής, ὑπεύκοντες εἰς τὰ κελεύσματα τῶν πρακτόρων τοῦ προτεσταντισμοῦ ἐδημιούργησαν τὸν καινοφανῆ θεσμόν τῶν Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας κατεχώθη ἡ Μία Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. Καὶ ἐνῶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία παρέμεινε Ἐκκλησιαστικῶς καὶ Διοικητικῶς ἡνωμένη μὲ ἰσχυρὸν κέντρον τὸ Βατικανόν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διεσπᾶτο τραγικῶς εἰς κρατικὰ καὶ ἔθνικα προτεκτοράτα ὑπὸ τὴν ἀπίθανον ἐπωνυμίαν «Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία» Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ κατεστράφη ἡ Ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διευκολύν-

θῆ ἀφαντάστως ἢ προσαρμοστικὴ τάσις τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς τὰς συνηθείας καὶ ἀπαιτήσεις τῶν κρατούντων.

Λίαν δὲ τεχνηέντως μετὰ τὴν διοικητικὴν αὐτὴν διάσπασιν ἀπετολμήθη καὶ ἡ λειτουργικὴ διάσπασις διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου μετὰ τὸ νέον Γρηγοριανὸν τοιοῦτον.

Αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι παρὰ τὴν θεωρητικὴν ἐνότητά των ἠκολούθησαν τὴν ἐνέργειαν τῶν Κρατῶν, εἰς ᾧ ὑπῆγοντο, ἀδιαφορήσασαι διὰ τὴν παντελεῖ καὶ ἔνοχον ἔλλειψιν ὄλων τῶν ἀπαιτούμενων προϋποθέσεων διὰ τὴν μεταρρυθμίσιν θεσμοῦ ἢ συστήματος Πανορθοδόξου σημασίας (!). Ἐπαυσε πλέον νὰ ὑπάρχῃ ἡ συναίσθησις τῆς Οἰκουμενικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπομένως ἡ ἐπὶ κλησίαις Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικοῦ κύρους εἰς πράξεις καὶ ἐνεργείας τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡμοία ζε μετὰ περιέργον καὶ ἀδικαιολόγητον ἀξίωσιν, θίγουσαν τὴν ἐθνικὴν αὐτοτέλειαν τοῦ λαοῦ—πληρώματος τῆς τοπικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας !!

Εἰς τὸν γράφοντα θὰ παραμένῃ ζωνρὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς συναντήσεως μετὰ τὸν παρεπιδημούντα τότε (πρὸ 3ῆ 4 ἐτῶν) Πατριάρχην τῆς Σερβίας. Οὗτος ἐνῶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις μετὰ πικρίαν ὡμολόγησε τὴν «ἀναρμοδιότητά του» νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀντικανονικὴν πράξιν μιᾶς Ἑθνικῆς Ἐκκλησίας !!

Ἡ ὑπὸ ἓνα ποιμένα θεόλεκτος ποίμνη τῆς Ὁρθοδοξίας, διηρέθη εἰς ἀνομοιογενεῖς ὁμάδας, στερρουμένας συνεκτικῶν δεσμῶν.

Δι' ὧλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐπιβάλλεται ἡ σύγκλησις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου. Πρέπει ἐπὶ τέλους ἡ Ὁρθοδοξία νὰ ἀνεύρῃ ἑαυτὴν καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς Ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότητα. Πρέπει ἡ ἐπὶ γῆς Στρατευομένη Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου νὰ ἀνασυνταχθῇ εἰς μίαν δύναμιν, ὑπεράνω ἐθνικῶν καὶ φυλετικῶν γνωρισμάτων,

Πρέπει νὰ ἀποχρωματισθῇ ἀπὸ τὰς ποικίλας καὶ ἐν πολλοῖς βαθείας ἐπιδράσεις τῶν ἑτεροδόξων καὶ νὰ καταστῇ ἡ γνήσια καὶ ἀνόθευτος πίστις τῶν πατέρων, ἥτις τὴν οἰκουμένην ἐστερέωσε.

Πρέπει τὰ διάφορα θεολογούμενα νὰ περιβληθῶσιν μετὰ τὸ κύρος τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ὥστε νὰ παύσουν νὰ ἀποτελοῦν σημεῖα ἀντιλεγόμενα.

Εἰς μίαν τοιαύτην Σύνοδον θὰ πρέπη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία νὰ προετοιμασθῇ. Εἶναι ἡ μόνη ἴσως μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλη-

σιῶν ἡ ὁποία κατέστη ἡ ἐπιδεκτικώτερα περιοχὴ ἑτεροδόξων ἐπιδράσεων. Εἶναι καὶ ἡ μόνη, τὴν ὁποίαν μαστίζουσιν τρομακτικὰ προβλήματα, ἅτινα προέκυψαν ἐκ τῆς αὐθαρέτου ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου π.χ. ζητήματα χειροτονιῶν, ζητήματα καθαιρέσεων Ἱερέων καὶ Ἱεραρχῶν... ἐπὶ παλαιοημερολογισμῷ (!) ζητήματα ἀναρμοδίας παρεμβάσεως πολιτικῆς δικαιοσύνης εἰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις εἰς περίοδον καθ' ἣν ἡσκήθη τὸ ἔκκλητον, ζητήματα σχέσεων τῆς μετὰ τὰς ἀκολουθούσας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ἐκκλησίας καὶ πλῆθος ἄλλων ζητημάτων τὰ ὁποῖα τόσον περιπλόκως περιέπλεξε ἡ ἀθλία σκοπιμότης, τὸ ἀκατάρτιστον τῶν διαφόρων ἐκπροσώπων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἱερόσχημον πείσμα.

Ὅλα τὰ τέκνα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, οἰανδήποτε γλώσσαν καὶ ἐὰν ὁμιλοῦν, ὅπουδήποτε τῆς γῆς καὶ ἐὰν κατοικοῦν πρέπει νὰ ἐνωθοῦν εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτις ὡς δρόσος Ἀερμῶν, ὡς εὐλογία οὐράνιος θὰ ἀναζωογονήσῃ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν πατέρων καὶ θὰ σημάνῃ τὴν ἐναρξιν λαμπρᾶς περιόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Υπὸ Ἀρχιμ. Ἀνακίου Παπαῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἦρχισαν λοιπὸν ἀμέσως ἑτοιμαζόμενοι πρὸς φυγὴν καὶ ὁ μὲν ἀνοίγει τὰ βαρέλια του καὶ ἐχύνετο ὁ οἶνος του, ἄλλος ἔχυνε τὸ λάδι του ἢ τὸ σιτάρι του καὶ τροφίμᾳ του, ὅσα δὲν ἠδύνατο νὰ πάρῃ μαζί του καὶ ἄλλοι κατέστρεφον ὅτι καλὸν καὶ ὥραϊον εἶχον, ποῦ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ σηκώσουν, ἐπρωτιμοῦσαν δηλαδὴ νὰ τὰ κάψουν ὅλα, παρὰ νὰ τὰ ἀφήσουν νὰ τὰ πάρουν οἱ Βούλγαροι, οἵτινες καὶ πρὶν φέξῃ ἀκόμη, ἤρχοντο πυροβολοῦντες εἰς τὸν αἶρα νὰ καταλάβουν τὴν Στρούμνιτσαν !

Πατεῖς με πατώσε λοιπὸν οἱ κάτοικοι, φορτώσαντες τὰ πράγματά των εἰς τὰ κάρρα καὶ τοὺς ἄρμαπάδες των καὶ ἀναρροχόμενοι ἐπ' αὐτῶν ἔφευγον δρομαίως ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτὴν κόλασιν τῆς θηριωδίας τῶν Βουλγάρων. οἷ; οὐδόλως ἠλλοίωσεν ἡ μετέβαλλεν ὁ Χριστιανισμός, οὐδὲ κατήργησε τὰ θηριώδη καὶ κτηνώδη ἔνστικτά των. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἱερεὺς, τρέχων ὅσον ἠδύνατο, διότι αἱ σφαῖραι διήρχοντο τῆς κεφαλῆς του συρρίζουσαι δαιμονιωδῶς, ὅταν εὐρέθη ἐκτὸς κινδύνου, ἀνέβη κατάκοπος καὶ κἀθιδρος ἐπάνω εἰς ἓνα κάρρον καὶ στεγνώσας ἐπάνω του, ἐπαθεν ἀπὸ πνευμονίαν καὶ ἐγένετο φθισικός, ζήσας δὲ ὀλίγα ἔτη, ἀπέθανεν εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Προδρόμου, Καλύβην τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, διηγούμενος ἡμῖν πολλάκις τὴν τραγικὴν αὐτὴν ἱστορίαν, ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων (τῆς μετανόιας του) καὶ ἀναβάς εἰς τὴν Σκήτην πρὸς ἡσυχίαν του καὶ καλλιτέραν ἐφαρμογὴν τῶν Μοναχικῶν καὶ Ἱερατικῶν καθηκόντων του.

(1) Μόνον ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διενόηθ' καὶ ἐξετέλεσε πραξικόπημα τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἡμερολογίου, κατὰ παρέκκλινιν ρητῶν ἀποφάσεων συλλογικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ὀργάνων· τὸ παράδειγμα τῆς ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι ἐλάχιστοι Ἐκκλησίαι ἐξαρτῶμεναι οικονομικῶς ἢ ἄλλως πῶς ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς. Ἡ πλειονότης ὅμως, συμποσομένης εἰς τὰ 3/4 καὶ πλέον τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκολουθεῖ καὶ ἐφαρμόζει τὴν πατροπαράδοτον ἐόρτιον τάξιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω μαρτυροῦν τὴν πρόνοιαν καὶ προσπάθειαν τοῦ Θεοῦ ποὺ μεταχειρίζεται ὅταν θέλει νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἄλλοτε μὲν προειδοποιεῖ ὁ Θεὸς τοὺς δούλους του διὰ τῶν Κανδηλῶν ὡς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω, διὰ τὰ προφυλαχθῶν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, ἄλλοτε δι' ἀκράτου φωνῆς, ἄλλοτε δι' ὀνείρων, ἄλλοτε διὰ θαυματουργῶν εἰκόνων, αἵτινες ὅτε μὲν δακρύουν ὅτε δὲ κτυποῦν ἢ τρίβουν, ἢ πᾶσχουν ἀλλοιώσεις, προειδοποιοῦσαι τὴν θεραπείαν τοῦ πάσχοντος ἢ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Εἰς Ἁγ. Ὁρος κυρίως, πλεῖσται ὅσαι εἰκόνες τῆς Θεοτόκου καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων θαυματουργοῦν συνεχῶς, ὅπως καὶ τῆς Τήνου ὁ Εὐαγγελισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁγίων τὰ ἅγια σώματα, εἰς τὴν Ἑπτάνησον Διονυσίου Ζακύνθου, Γερασίμου Κεφαλληνίας καὶ Σπυρίδους Κερκύρας θαυματουργοῦν τακτικά, ἵνα ἀποδεικνύεται τοῖς πᾶσι ἐκ Θεοῦ ἡ ζωὴ πίστις ἡμῶν καὶ ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ ἀποδεδειγμένη τετραγωνικὴ ἀληθὴς θρησκεία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἣν ἀκολουθοῦντες πιστῶς καὶ πιστεύοντες εὐλικρινῶς σωθώμεν ψυχικῶς.

Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας καὶ διηγήσεως μανθάνομεν οἱ ἀναγινώσκοντες τὰ ὠραία αὐτὰ γεγονότα τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν παραπαίουσαν ταπεινὴν ἀνθρωπότητα, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἡγάπησεν ὁ Θεός, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπώληται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

Ὡς σταγὼν ἐν ὀκεανῷ εἶναι ἡ παρούσα διήγησις ἀπέναντι τῶν πολλῶν καὶ ἀναριθμήτων θαυμάτων τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ, εἴτε ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀνδρῶν τῶν διαπρεφάντων ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἀγιότητι ἐν αὐτῷ, εἴτε ἐξ ἱστορικῶν καὶ Ἐθνικῶν γεγονότων, εἴτε ἐκ θαυματουργῶν ἁγίων Εἰκόνων τῆς Θεοτόκου καὶ ἄλλων ἁγίων, εἴτε κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ληστοπειρατῶν ἢ τοῦ Πατριάρχου Βέγκου μετὰ τοῦ Λατινοφρονος Μιχαήλ, εἴτε ἐκ καιρῶ ἀιρέσεων καὶ διωγμῶν.

Ὅλον τὸ ἅγιον Ὁρος εἶναι ζυμωμένον οὕτως εἶπεν μὲ θαύματα καὶ θεϊκὰ μεγαλεῖα ὅπως καὶ τὸ ἔδαφος αὐτοῦ ὅλον πληροῦται ἀπὸ 20 μεγάλης Μονᾶς ἀπὸ 8 Σκήτας ἀπὸ 300 Κελλίας καὶ πολλὰ ἀσκητήρια καὶ ἐρημητήρια ἐντὸς τῶν βράχων ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς γῆς. Εἶναι τὸ Κράτος, τὸ βασίλειον τοῦ Μοναχισμοῦ, τῆς ἀγγελικῆς ζωῆς ἢ πολιτείας, τῶν Μονοζύγων τὸ ἄσθροισμα καὶ τῆς γυναικειᾶς φύσεως τὸ ἀπάτητον ἔρεισμα. Ἀπειροὶ λογογράφοι καὶ ρήτορες ἐπὶ πολὺ ὕμνησαν τὸν γεγραρὸν Ἀθῶνα διὰ τὰ παρὰ τοῦ ἀημιουργοῦ πλεονεκτήματά του καὶ τὴν θείαν ἀποστολήν του· ὥστε ὅσα καὶ ἂν θελήσω ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ ἄπειρος πολλῶν γραμμάτων νὰ ἐξυμνήσω ἐπαξίως αὐτὸν δὲν θὰ τὸ κατορθώσω. Τοῦτο μόνον λέγω καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰς ὅλον τὸν σημερινὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς 5 Ἡπείρους τῆς γῆς δὲν εὐρίσκεται δεύτερος Ἀθῶς ἢ τοῖς μία τοιαύτη χερσόνησος 24 ὥρων διάστημα μᾶλλον καὶ 3 1)2 ὥρας πλάτος κατοικημένος ἀπὸ Μονᾶς καὶ Μοναχοὺς ἄνευ γυναικῶν καὶ θηλείων ἄλλως ὑπάρξεων. Οὐδαμοῦ τῆς γῆς ὑπάρχει μέρος κατοικημένον ὑπὸ τὸς τοιαύτας συνθήκας, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ ἁγίου Ὁρους εἶναι ἀφοσιωμένοι μόνον καὶ μόνον εἰς τὸν Θεόν· τὸν

ὁποῖον ἡγάπησαν ἀπὸ νεότητος οἱ Μοναχοί.

Ἐνεκα τούτου τόσον ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος ὀφείλουν νὰ ἐπανδρώσουν τὸ Ἁγιον Ὁρος νὰ ὑποστηρίξουν τὸν Ἀθῶνα ἵνα μὴ διαλυθῇ καὶ ἔχομεν ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ τὴν εὐθύνην καὶ τὸν ἔλεγχον.

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἴσως μετ' ὀλίγον ἐπανέλθομεν πρὸς δόξαν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ ἡμῶν οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Νικολάου τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1956

Ὁ γράψας, Ἀνάσιος Χ. Παππᾶς

Ἀρχιμανδρίτης

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 249 φύλλ.)

Τῆς δὲ νόσου ταύτης ἡ τελεία θεραπεία αὐτῇ ἐστίν· νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οὔτε κατὰ τῶν δικαίων οὔτε κατὰ τῶν ἀδίκων εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς ἡμᾶς, νὰ στρέψωμεν τὸν θυμὸν μας. Διότι διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ὀργῆς ἀφοῦ ἐσκοτίσαμεν τὴν διάνοιαν, οὔτε ἡ ὄψις τοῦ φωτός, οὔτε τῆς ὀρθῆς σκέψεως ἡ βεβαιότης, οὔτε ἡ Κυβέρνησις τῆς δικαιοσύνης θέλουσιν εὐρεθῇ ἐντὸς ἡμῶν. Ἀλλ' οὔτε εἶναι δυνατόν ἡ ψυχὴ ἡμῶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐφ' ὅσον τὸ πνεῦμα τῆς ὀργῆς συσκοτίσας τὴν διάνοιαν, θέλει κατακυριεύσει ἡμᾶς.

Τέλος πάντων δέ, τὸ ἄδηλον τοῦ θανάτου ἔχοντες καθ' ἐκάστην πρὸ ὀφθαλμῶν, δέον νὰ φυλάττωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Καὶ ἅς γνωρίζωμεν, ὅτι οὔτε ἐκ τῆς σωφροσύνης, οὔτε ἐκ τῆς περιφρονήσεως ὀλοκλήρου τοῦ ὀλικοῦ κόσμου, οὔτε ἐκ τῶν νηστειῶν καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν, θὰ προκύψῃ ὄφελος, ἐὰν ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ μίσους ὀδηγούμενοι, εὐρεθώμεν ἔνοχοι ἐν τῇ κρίσει.

Περὶ λύπης

Πέμπτος δι' ἡμᾶς ἀγὼν ἐπιβάλλεται, ὁ κατὰ τῆς ἐννοίας τῆς λύπης ἥτις σκοτίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ πάσης πνευματικῆς θεωρίας καὶ ἐμποδίζει αὐτὴν ἀπὸ παντὸς καλοῦ ἔργου.

Διότι ὅταν τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς λύπης ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν καὶ σκοτίσῃ αὐτὴν ὀλοσχερῶς, δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐκτελούμεν προθύμως τὰς προσευχὰς μας, οὐδὲ νὰ παραμένωμεν εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἱερῶν ἀναγνωσμάτων. Ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι πρῶτος καὶ μετ' ἐγκαρδιότητος νὰ φέρεται πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἀσχολίας καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ βίου, δημιουργεῖ μίσος, ἀπάσας δὲ τὰς σωτηρίους σκέψεις τῆς ψυχῆς, ἡ λύπη συγχέουσα καὶ τὴν ἁρμονίαν αὐτῆς καὶ τὴν ὑπομονὴν παραλύουσα, ὥς ἄφρονα ταύτην καὶ καταπληγωμένην καταντᾷ, μὲ τὸ νὰ ἐνδύῃ ταύτην διὰ τοῦ λογισμοῦ τῆς ἀπογνώσεως.

Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔχωμεν σκοπὸν νὰ ἀγωνισθώμεν τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα καὶ νὰ νικήσωμεν, σὺν Θεῷ, τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, πρέπει νὰ φρουρήσωμεν δι' ὅλων τῶν φροντίδων τὴν καρδίαν μας, ἐκ τῆς λύπης. Διότι κα-

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Πολλοὶ πολλὰ ἔχουν γράψει διὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν τριῶν μεγίστων φωστήρων τῆς τρισηλίου Θεότητος. Εἶναι τόσον πολὺπλευρον καὶ βαθὺ τὸ ἔργον τῶν τριῶν αὐτῶν Ἀγίων Ἀνδρῶν, ὥστε πραγματικά νὰ μὴ ἐξαντλήται τὸ θέμα μὲ δ,τι καὶ ἐὰν γραφῇ.

Ἡμεῖς εἰς τὴν παροῦσαν στήλην θὰ προσπαθῇ-σωμεν συντομώτατα νὰ τοὺς ἴδωμεν, ὅχι ὡς εἰκόνας ἀνηρημένους ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλ' ὡς μορφὰς ἐκκλησιαστικὰς, ὡς συμβολικὰς μορφὰς, αἱ ὁποῖαι κατὰ κάποιον τρόπον ἐκφράζουν καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς κινήσεώς μας.

Καὶ ἐν πρώτοις οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι εἶχον ζῶσαν πίστιν. Δὲν γεννᾶται λόγος διὰ τὴν μόρφωσιν των καὶ τὰς γνώσεις των, διότι οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι εἶχον τόσον ἀναβῆ εἰς τὴν δυσπρόσιτον κορυφὴν τῆς μορφώσεως, ὥστε νὰ κυριολεκτῇται ἐπ' αὐτῶν ἡ λέξις «Πανεπιστήμονες». Τοῦτο ἄλλωστε ἐξετιμήθη καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν συγχρόνων των εἰδωλολάτρων. Αὐτὸς ὁ εἰδωλολάτρης Λιβάνιος εἰς μίαν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Μ. Βασίλειον ἔγραφε: «Σοῦ δὲ ἐν τῷ στόματι πηγαὶ οἰκοῦσιν λόγων καὶ εἰμὴ ἂν ἀρδοίμεθα, ἀπολλόμεθα τοῦ σιγᾶν». Αὐτὴν ὅμως τὴν ἱερασίαν καὶ πολὺπλευρον μόρφωσιν των τὴν ἔθεσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς εὐσεβείας, τὴν κατέστησαν ὄχι σκοπόν, ἀλλὰ μέσον. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι δὲν ἦσαν οἱ χαῖοι θαυμασταὶ τῶν γραμμάτων, τῶν βιβλίων· δὲν

ἦσαν γραμματολάτραι. Ἀλλὰ τὴν πᾶσαν σοφίαν μετουσίωσαν εἰς ἁγίαν ζωὴν.

Ὁ Μ. Βασίλειος χρησιμοποιοῖ ἕνα θαυμάσιον παρὰδειγμα εἰς τὸν λόγον του: «Πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἂν ἔξ Ἑλληνικῶν ὠφελοῦντο λόγων», τὸ παράδειγμα τῆς μελίσεως. Ἡ μέλισσα περιέρχεται ὅλα τὰ ἄνθη καὶ συλλέγει τὸς χυμούς των, διὰ νὰ τοὺς μεταβάλλῃ εἰς γλυκὺ καὶ εὐγεστον μέλι. Καὶ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἐνεδείχθησαν ἐργατικαὶ πνευματικαὶ μέλισσαι, χάρισσαι εἰς τὴν οἰκουμένην τὸ μέλι τῆς Ἀγίας καὶ ὑποδειγματικῆς τῶν ζωῆς.

Αὐτὸ δὲ ὀφείλεται εἰς τὴν ζῶσαν πίστιν των. Ἡ ζῶσα αὐτὴ πίστις των, τοὺς μετέβαλλε εἰς ἀγωνιστὰς κατὰ τῶν αἱρέσεων, κατὰ τοῦ εἰυιοῦ των, κατὰ τῆς διαφθορᾶς.

Μὲ σθένος ἀγωνίζεται ὁ Ἱερός Χρυσόστομος κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καὶ ἀπαιτεῖ ἐπιμόνως ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειραν τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀδικίως ἀρπαγείσης ἀμπέλου τῆς χήρας. Περίλαμπρος ὑψοῦται εἰς Καισάρειαν ἡ Βασιλεία τοῦ Μ. Βασιλείου, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἀνεκουφίζοντο οἱ δυστυχεῖς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Διαθήκη τοῦ Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, ἀναγιγνωσκόμενη ἀποδεικνύει πόσον ἐνδιαφέροντο οἱ Ἅγιοι ἐκεῖνοι διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πονεμένων παιδιῶν τοῦ Χριστοῦ.

Παρ' ὅλην δὲ τὴν ἀγωνιστικὴν των ἔξαρσιν, ἡ εὐσεβεία των καὶ ὁ ζῆλος των δὲν εἶχε τὸ παθολογικὸν στοιχεῖον τοῦ φανατισμοῦ. Ὁ φανατισμὸς καλλιεργεῖται εἰς ἐμπαθεῖς ψυχὰς, εἰς ψυχὰς μολυνθείσας ἀπὸ τὴν κακίαν ἢ τραυματισθείσας ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν καὶ τὸ συμφέρον.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἦσαν ἐλεύθεραι ψυχαί· ἦσαν δημιουργοὶ ἡγάπων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τῆς ἀγάπης ἐθυσίασαν τὰ πάντα.

Τὰ ἀξιώματα διὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας ἦσαν τόσο φορτικὰ, ὅσον ὁ σιδηροῦς καὶ βαρύτατος Στανρός. Τὰ ἀπεδέχοντο δὲ κατὰ καθήκον καὶ οὐχὶ ὡς ἡδονὴν ἢ τέρωσιν. Ὁλόκληρος σκηνοθεσία ἐγένετο διὰ νὰ μεταβῇ ἐξ Ἀντιοχείας εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, προκειμένου νὰ γίνῃ Πατριάρχης. Ὅταν δὲ ὁ Μέγας Γρηγόριος ἀντελήφθη διαφωνίας καὶ ἔριδας παρητήθη τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως χάριν τῆς εἰρήνης καὶ ὁμονοίας τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ πνεῦμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρέπει ὡς ὠφέλιμον ὀξυγόνον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ψυχὰς μας. Νὰ εἰσέλθῃ διὰ νὰ ζωογονήσῃ τὴν νεκρωθεῖσαν εὐσεβείαν, νὰ ἐμπνύσῃ τὸ πραγματικὸν ἀγωνιστικὸν φρόνημα.

Ἡ δρᾶσις τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρέπει ὡς πολικὸς ἀστὴρ νὰ κατευθύνῃ τὴν κίνησίν μας εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς, εἰς ὅλας τὰς λεπτομερεῖας τῆς.

Τὸ ἔργον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν θὰ πρέλῃ νὰ γίνῃ μελέτη μας καὶ κινήσιν συμπεριφορᾶς.

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεωργίου Σερμυλίνης
Θεμιστοκλέους 88

θῶς ὁ σκῶρος τὸ ἱμάτιον καὶ ὁ σκῶληξ τὸ ξύλον, οὕτως ἡ λύπη κατατρώγει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὸ νὰ πειθῇ αὐτὴν νὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν καλὴν συνάντησιν, μηδὲ συγχωροῦσα νὰ δέχεται τις παρὰ τῶν ἀληθινῶν φίλων, λόγοι καλῆς συμβουλῆς, οὐδὲ γλυκεῖαν ἢ εἰρηνικὴν ἀπόκρισιν ἐπιτρέπουσα εἰς τοιοῦτον νὰ ἀνταποδίδῃ ἀλλὰ ἀφοῦ περιτυλίξῃ ὅλην τὴν ψυχὴν γεμίζει αὐτὴν ἀπὸ ἀδιαφορίας καὶ πικρίας. Ὑποβάλλει λοιπὸν εἰς αὐτὴν νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς ἀνθρώπους ὡς γινόμενους αἰτίους ταραχῆς εἰς αὐτὴν. Καὶ δὲν συγχωρεῖ εἰς τὴν ψυχὴν νὰ κατανοήσῃ, ὅτι οὐχὶ ἔξωθεν, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῆς ἔχει ἀποτεθιμένην τὴν νόσον, ἥτοι τότε μόνον ἐμφανίζεται, ὅταν οἱ πειρασμοὶ γνωρίσουν ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμή ἵνα διὰ τῶν ἐνοχλήσεων, φέρουν αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Διότι παρ' οὐδενὸς ἄλλου οὐδέποτε θέλει βλαβῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐν ἐσωτῇ ἐγκατεστημένας τὰς οἰτίς τῶν κακῶν.

Διὰ τὸν λόγον τοιοῦτον, ὁ πάντων Δημιουργὸς καὶ ἱατρός τῶν ψυχῶν ἡμῶν Θεός, ὁ μόνος γνωρίζων ἀκριβῶς τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς, οὐχὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων συναναστροφὰς παραγγέλλει νὰ ἐγκαταλείπωμεν, ἀλλὰ νὰ ἀποκόπτομεν τὰς ἐνυπακούουσας εἰς ἡμᾶς ρίζας τῆς κακίας. Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς, οὐχὶ δι' ἀπομακρύνσεως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀποκτᾶται, ἀλλὰ διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συζητήσεως μετὰ τῶν ἐκ τούτων ἐνορέτων. (ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν Παραρτημάτων

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΜΕΣΩΡΟΤΗΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Μεσσηρόπη 7 Ἰανουαρίου 1957 (ταχυδρομικῶς). — Ἡ εορτὴ τῶν Θεοφανείων εορτάσθη ἐν Μεσσηρόπῃ ἐφέτος ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. με μεγάλην κατάνυξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ἡ κατὰ τοὺς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Νικολάου Ἀλεξανδρίδου εἰς τὸ σύνθηδες μέρος, παρακολουθήσαν ταύτην ἅπαν τὸ ἐκκλησίασμα. Ὁ Σταυρὸς ἀνευρέθη ἀπὸ τῶν ὑδάτων ὑπὸ τοῦ νεαροῦ Ἀνδρέου Παπαρῶνη. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο ἀγρυπνία ἐν ἣ ἐψάλλη κατανυκτικῶτα ὁ Μέγας ἑσπερινὸς καθ' ὅσον ὁ Ἰερὸς Ναὸς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Τὴν ἑπαύριον δὲ 7ην Ἰανουαρίου καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ Ναῷ εἴρτασε τὴν ἐπέτειό της καὶ ἡ ἀνασυσταθεῖσα Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Μεσσηρόπης ἡ «Μετάνοια». Ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος παρετέθησαν κόλυβα καὶ ἐψάλησαν διάφορα σχετικὰ τροπάρια.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ἐν ὀλίγοις ὁ μέχρι τοῦδε Πρόεδρος κ. Γεώργιος Στωγίδης, ὅστις εἰς ἕν σημεῖον τοῦ λόγου εἶπεν, καὶ τὰ ἀκόλουθα :

Ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἀδελφότητος αὐτῆς ἐπιβάλλεται εἶναι περισσότερον νὰ ὑπάρχῃ σήμερον, ὅποτε ἡ ἔκλυσις τῶν ἡθῶν καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰ Θεῖα εἶναι πασιφανὴς καὶ κατήγησε πλέον μόδα. Ὅποιαν ἐποχὴν ἐφθάσαμεν ! Ἐὰν ἔξῃ σήμερον ὁ Τιμιος Πρόδρομος τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην σήμερον πανηγυρίζομεν, ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἔλεγεν.

Ὡ ἀνθρώποι πού θέλετε μὲν νὰ λέγεσθε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν θέλετε ὅμως νὰ κάμετε καὶ τὰ ἔργα τὰ Χριστιανικά. Οὐκ ἔξεστι νὰ διάγητε τοιοῦτον βίον.

Ὡ παράνομα ζεύγη τὰ ὁποῖα διὰ τὴν παραμικράν αἰτίαν ἀποδιώκετε νομίμους συζύγους καὶ εἰσάγητε ἐπισήμως τὴν παράνομον συμβίωσιν διὰ νὰ κορέσητε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς σας, δὲν ἐπιτρέπετε νὰ κάμητε τοῦτο.

Ὡ νέοι καὶ νέες οἱ ὁποῖοι ἐδώσατε τόσῃ ἐμπιστοσύνην μεταξὺ σας οὕτως ὥστε ἡ συναναστροφὴ

ξένων προσώπων τῶν δύο φύλων καὶ ἡ οἰκειότης αὐτῶν νὰ θεωρεῖται ἀκίνδυνον παιγνίδι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταὶ αὐτό, διότι τοῦτο εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολλὰς παγίδας τοῦ πονηροῦ.

Ὡ νέοι σεῖς πού σπαταλεῖτε πολυτίμους ὥρας εἰς τὰ καπηλεῖα πίνοντες καὶ χαριτοπαίζοντες καὶ πρὸ παντὸς μεθύοντες, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταὶ αὐτό, «διότι μέθυσοι δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

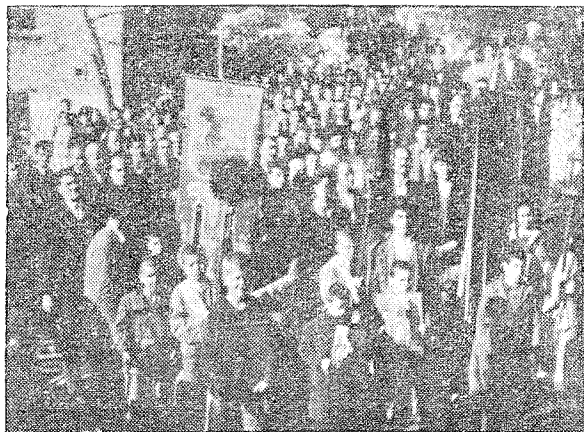
Ὡ νέοι σεῖς πού ὁμιλεῖτε καὶ θορυβεῖτε μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταὶ αὐτό, διότι βεβηλώνετε τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.

Ὡ ἄνθρωποι σεῖς πού βλέπετε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων μέγιστα καὶ τὰ ἰδικά σας ἐλάχιστα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταὶ αὐτό, διότι με ὅποιον μέτρον μετρεῖτε θὰ μετρηθῆτε καὶ σεῖς.

Ὡ ἄνθρωποι σεῖς πού σκανδαλίζεσθε καὶ ἀδημονεῖτε ὁσάκις γίνοντα κηρύγματα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμητε αὐτό, διότι γίνεσθε ἀκουσίως ὄργανα τοῦ διαβόλου, ὅστις οὐδέποτε χαίρει περισσότερον ἀπὸ τὸν καιρὸν πού κατορθώνει νὰ σιγήσῃ τὸν ἄμβωνα καὶ νὰ παύσῃ τὸ κήρυγμα.

Ἄλλ ὦ Τιμιε Πρόδρομε. Ὁμολογοῦμεν ἐνώπιόν σου ὅτι πράγματι τοιοῦτοι εἴμεθα. Ἀλλὰ διὰ τοὺς τοιούτους ἐκήρυξαν τὴν μετάνοιαν.

Δι' ὃ μετανοοῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰλικρινῶς καὶ υποσχόμεθα δι' ἄλλην μίαν φορὰν, ὅτι θὰ ἀγωνισθώμεν διὰ τὴν ψυχικὴν μας σωτηρίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν. Καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσωμεν τοῦτο ἐνκολώτερον, καλοῦμεν πάντας, ὅπως πυνώσουν τὰς τάξεις τῆς Ἀδελφότητος καὶ οὕτω βαστάζοντες τὰ βάρεα ἀλλήλων, φθάσωμεν μετὰ τὴν χάριν τοῦ Ἐπιφανέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν μεσιτείαν τοῦ σήμερον εορταζομένου Προδρόμου, εἰς τὸν εὐδίων λιμένα ὅστις λέγεται Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. τὴν ὁποίαν εἶθε πάντες νὰ ἐπιτύχωμεν, Ἀμήν.

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Μεσσηρόπην Παγγαίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΑΠΑΝΤΗΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Δύο πρόσωπα τονίζονται ιδιαιτέρως εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ περιστατικὸν τοῦ ἐπιγενομένου βίου τοῦ Σωτῆρος· ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Θεοτόκος.

Ὁ Συμεὼν εἶναι ὁ εὐσεβὴς καὶ ἅγιος Γέρον, ὅστις ἡξιώθη νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Σωτῆρα. Τόσον ἀσυγκράτητος ὑπῆρξε ὁ ἐνθουσιασμός του, ὥστε εἶπε τὴν περιλάληλον ἐκείνην εὐχὴν «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα». Τώρα ὡς ἀποθάνω Κύριέ Μου. Τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι εὐτυχέστερον διὰ τὸν Συμεὼν, ἀπὸ τὴν ἁγίαν αὐτὴν εὐκαιρίαν νὰ κρατήσῃ εἰς τὰ χέρια του τὸν Κύριον. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε ἄλλα ἀγαθὰ, πολυτιμότερα τῆς ἐξαισίας αὐτῆς εὐκαιρίας νὰ τοῦ προσφέρῃ.

Ἀραγε αἰσθάνομεθα τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν τοῦ Συμεὼν, ὅταν προσερχώμεθα νὰ δεχθῶμεν τὸν Λυτρωτήν, ὅχι εἰς τὰς χεῖρας μας, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν μας διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας;

Ὁ Κύριος λέγει «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα ἐν ἑμοί μένει καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ». Δοκιμάζομεν λοιπὸν τὴν νοσταλγικὴν ἀγωνίαν, τὴν συγκινητικὴν προσμονὴν τῆς Συμμετοχῆς μας εἰς τὴν φρικτὴν καὶ οὐρανίαν αὐτὴν συνάντησιν;

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅπως ὁ Συμεὼν, «προσδεχόμενοι»; Εἴμεθα ὅμως καὶ ἄξιοι διὰ τὴν Ἀγίαν αὐτὴν συνάντησιν;

Ἰδοὺ ποίας σκέψεις γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ εὐτυχία τοῦ Συμεὼν!

Ἐτερόν πρόσωπον καταυγαζόμενον μὲ τὴν Θεῖαν Αἴγλην τοῦ γεγονότος τῆς Ὑπαπαντῆς, ἦτο ἡ Θεοτόκος. Ἡ Θεοτόκος ὑπῆρξε τὸ προσωπικὸν ἐκεῖνο σημεῖον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὁποῖον ἐξηγιάσθη καὶ ἐθεάθη, λόγῳ τῶν σπανίων ἀρετῶν καὶ προσόδων τῆς. Ὑπῆρξε ὁ σωθεὶς ἄνθρωπος! Ὑπῆρξε ὅμως καὶ ἡ Ἀγία Μητέρα.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ Μητρότης τῆς δὲν παρουσιάζει οὐδεμίαν φυσιολογικὴν ἀναλογίαν μὲ τὴν Μητρότητά των ἄλλων γυναικῶν, διότι ἦτο θαῦμα, ὀφειλόμενον εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ; Εἶχε ὅμως ὅλα τὰ συναισθηματικά στοιχεῖα τῆς μητρικῆς καρδίας, ἀγάπην, στοργὴν, κ.τ.λ. ὥστε νὰ εἶναι ἡ ἰδανικὴ Μητέρα, πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποβλέπουν αἱ χριστιανικαὶ μητέρες. Ἡ γυναῖκα, ὅφ' ἣς σιγμῆς θὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸ πολυτιμο στέμμα τῆς μητρότητας, ἀνήκει πλέον εἰς ἄλλο βασίλειον, εἰς τὸ βασίλειον τῶν τέκνων τῆς.

Ὅφειλε νὰ τὰ ἐκτρέψῃ ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσία Κυρίου, νὰ τὰ ἀναδείξῃ ἐναρέτους ἀνθρώπους, πολίτας τῆς οὐρανίου βασιλείας.

Τὰ Μητρικὰ στήθη εἶναι αἱ πηγαὶ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

Δύσκολος καὶ ἀγωνιώδης ἡ ἀποστολὴ τῆς Μητροῦς.

Βοηθὸς καὶ πρότυπον ὅμως εἰς τὸν δύσκολον αὐτὸν ἀγῶνα ἡ μεγάλη Μητέρα, ἡ Θεοτόκος.

Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Γυροφάγου πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Ἀγίας Φιλοθέης παρὰ τὰ Πετράλωνα. Καλοῦνται οἱ φιλόστοργοι καὶ οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τῆς Ἀθηναίας αὐτῆς Ὁσίας, ὅπως προσέλθουν πρὸς ψυχικὴν τῶν ὀφάλειαν.

Εὐθαρσεῖς ἀπαντήσεις

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΠΛΑΝΩΝ

Ἀξιότιμε Κε Γ. Μουρίκη,

Καίτοι ἐπὶ 35ετίαν διαμένω μονίμως ἐν Πάτραις δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω. Ἀφορμὴν διὰ τὴν δημοσίαν ταύτην γνωριμίαν μας λαμβάνω ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐγκρίτῳ Ἐφημερίδι «Νέμεσις» δημοσιευμάτων Σας, καὶ, δὴ ἐκ τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Βυζαντινὸν Σχίσμα καὶ Ἑλλάς καὶ Βατικανόν*». Εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀγωνίζεσθε νὰ πείσητε τὸν Ὁρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πολιτείαν, ὅτι, καίσαρητῇ, πλὴν τῆς νοητῆς δουλείας εἶναι ὁ Κύριος Κεφαλὴ τῆς Μῖας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Πάπας τῆς πρεσβυτέρου Ρώμης; Λυποῦμαι βαθύτατα διότι ὑπάρχουν Ἑλληνας καὶ δὴ ὀρθόδοξοι, οἵτινες ἀναλαμβάνουν (δὲν ἔξετάζω τοὺς λόγους) νὰ πείσουν τοὺς ταγούς καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς πραγματικῆς Μῖας Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὸν Πάπαν. Καὶ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου, διαστρέφετε τὴν ἔννοιαν γραφικῶν κειμένων, ὥς πράττουν οἱ διάφοροι σχισματομαρτυροὶ διὰ νὰ στηρίξουν τὰς πλάνας των.

Ἡμεῖς δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν μὲ ἰδικὰς μας ἐρμηνείας Γραφικῶν καὶ πατερικῶν κειμένων, οὐδὲ μὲ αὐθαίρετους ἰδικὰς μας ἐπινοίας συλλογισμούς, ἀλλὰ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν Πανευφημῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἱερῶν Συνόδων (τὰς ὁποίας πιστεύομεν ὡς πράγματι ἀλάνθαστους, ὥς ἐν Αὐταῖς νομοθετοῦντος Αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ Τριτοῦ Προσώπου τῆς Παναγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωορχικῆς Τριάδος κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τὸν τόπον: «Ὅταν δὲ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.... Ἐκεῖνος διδάξῃ ὑμᾶς πάντα.... Ἐκεῖνος ἐλέγξῃ τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ οὐχὶ ὁ πάπας» (Ἰωάν. ΙΣΤ' 7 8, 12-15 καὶ ΙΔ' 16).

Καὶ πρῶτον μὲν, ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, Βιβλ. Η' Κεφάλαιον 46ον (Ἀἵτινες Ἀποστ. Διαταγαὶ ἔχουν μείζονα τὴν ἰσχὺν ἀπὸ τοὺς Ἱερούς Κανόνας ὅσον ἡ Θ. Γραφὴ ἀπὸ τοὺς Ἀγ. Πατέρας συμφώνως πρὸς τὸ 85ον Ἀποστολ. Κανόνα, Γρηγόριον τὸν Θεολόγον τὸν Θεῖον Μάξιμον, τὴν ἐν Ἀγ. Σοφίαν Σύν. Μιχαὴλ τὸν Κηρύττην τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, Νικόδημον Ἀγιορείτην κ.α.) προκύπτει ὅτι οἱ παπικοὶ διὰ νὰ στηρίξουν τὴν περὶ πρωτείου τοῦ πάπα δοξασίαν τῶν ἐπικαλοῦνται καὶ τὸ ὅτι δῆθεν πρῶτος Ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι ὁ Πέτρος, ἐνῶ τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος ἐν Ρώμῃ παρεγένετο καὶ ἐπισκόπευσεν ὁ Παῦλος καὶ οὐχὶ ὁ Πέτρος. Αἱ Ἀποστολικαὶ Δ)γαί εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο λέγουσιν: «Τῆς δὲ Ρωμαιοῦ Ἐκκλησίας Αἶνος μὲν ὁ Κλαύδιος, πρῶτος (ἐχρηστονηθήτη) ὑπὸ Παύλου, Κλήμης δὲ μετὰ τὸν Αἶνον θάνατον, ὑπ' ἐμοῦ Πέτρου, Δεύτερος κεχειροτόνηται».

Ἐκτὸς τούτου, ὁ πάπας διεκδικῶν καὶ ἐξασκῶν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς, παραβαίνει τὸν 83ον Ἀποστολικὸν Κανόνα λέγοντα: «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος, στρατεία σχολάζων βουλόμενος ἀμφοτέρω κατέχει, Ρωμαϊκὴν

καὶ ἱερατικὴν διοίκησιν *καθαίρεισθω*. Τὰ γὰρ Καίσαρος, Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

Σχετικὸς εἶναι πρὸς ταῦτα καὶ ὁ βος Κανὼν τῆς Α' Οἰκουμενικοῦ Συνόδου. Ἐπίσης εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθὼς καὶ τῆς Β' βλέπομεν ὅτι: «Ἐν ὅλαις γὰρ ταῖς ἑπτὰ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, οὐδεὶς πάπας, ἦτο παρὼν αὐτοπροσώπως, ἐν δὲ τῇ Β' ἢ καὶ Ε' Οἰκουμενικῇ, οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ τοποτηρητῶν ἦτο παρὼν (ἐν ταῖς ὁποῖαις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι χωρὶς νὰ θεωρηθῇ πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητος ἡ παρουσία τοῦ πάπα καὶ κατόπιν πειθηνίως οἱ πάπαι Δάμασος καὶ Βιγίλιος ὑπετάγησαν εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Συνόδων τοῦ των ὁρισθέντα) καὶ διὰ γραμμάτων καὶ ὑπογραφῶν ταῦτα ἐδέξαντο».

Καὶ περαιτέρω: Ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος... ἔχη τὸ ὑπέρτατον καὶ ἀνώτατον ἀξίωμα, ὅχι μόνον εἰς τὸ νὰ προτείνῃ συμβουλευτικῶς τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀληθῆ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ ἀναγκάζῃ εἰς ὑποταγὴν τοὺς ἐναντιούμενους, τὰ προσήκοντα αὐτοῖς ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια ἐπιφέρουσα καὶ κρίνουσα, καὶ ἀνακρίνουσα καὶ *Πάπας καὶ Πατριάρχας* καὶ τοὺς ἀνταγχοὺς τῆς Οἰκουμένης Ἀρχιερεῖς, κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς Καὶ ἄλλαχού.

Ὅθεν καὶ παρὰ πάντων, οὐχὶ ἡ Θεία Γραφή, ἀλλ' ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀνακηρύττεται ὁ *ἔσχατος κριτὴς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων* καὶ οὐχὶ ἐπομένως ὁ πάπας. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, μόνον εὐσεβὴς καὶ ὁρθόδοξος, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ἀδιορίστως ὁ καθεὶς χρεωστεῖ νὰ πείθεται εἰς αὐτάς.

Ὁ γὰρ ἀντιφερόμενος εἰς αὐτάς καὶ ἀντιπύτων, εἰς Αὐτὸ ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπύει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ αἰρετικὸς καὶ ἀναθεματισμένος γίνεται, καθ' ὅτι καὶ ὁ Πάπας Διάλογος ἐν Βιβλίῳ Α' ἐπιστολῇ του 24ῃ ἀναθεματίζει ἐκείνους ὅπου δὲν πείθονται εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Κατὰ τὸν 28ον Κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «τῷ Θρόνῳ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, διὰ τὸ βασιλεύειν τὴν πόλιν ἐκείνην, οἱ Πατέρες; εὐκότως ἀποδεδώκασι τὰ πρεσβεῖα καὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ κινούμενοι οἱ ἐκατὸν πεντήκοντα θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, τὰ ἴσα *Πρεσβεῖα ἀπένευμαν τῷ τῆς νέας Ρώμης Θρόνῳ*, εὐλόγως κρίναντες, τὴν βασιλεῖα καὶ Συγκλήτῳ τιμηθεῖσαν πόλιν καὶ τῶν ἴσων ἀπολαύουσιν πρε-

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Π ρ ὀ ς

«*Ἀπαντα τὰ ἰνὰ τὴν Ἑλλάδα*
Παραρτήματα»

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 12448)31 1-57 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἵνα λάβωσι γνῶσιν αὐτοῦ.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31-1 1957

Ἀριθ. πρωτ. 12448

Π ρ ὀ ς

τὸν κ. Ληξιαρχον Μαρκοπούλου

Ἀττικῆς

Διαβιβάζομεν ὑμῖν τὴν ἀπὸ 25)1)57 αἰτησιν τοῦ αὐτοῦ παραρτήματος τῆς Πανελ. Θρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας παραπονουμένου ὅτι ὑμεῖς ἀρνεῖσθε νὰ καταχωρήσητε εἰς τὰ ληξ. βιβλία τὰ ληξιαρχικά γεγονότα γάμων καὶ βαπτίσεων, τὰ ἱερολογούμενα παρὰ ἱερέως Παλαιοημερολογίτου μὴ καθαιρεθέντος καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως προέλθῃτε εἰς τὴν καταχώρησιν τῶν τελουμένων γάμων ἐὰν εἶναι ἀληθῆς ὅτι ὁ τελέσας τὰ μυστήρια ἱερεὺς Διον. Στάμου δὲν ἔχει καθαιρεθῇ, δεδομένου ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1947 γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ γάμοι οἱ ἱερολογούμενοι ὑπὸ ἱερέων παλαιοημερολογιτῶν μὴ καθαιρεθέντων εἶναι ἔγκυροι. Περὶ τῶν βαπτίσεων δὲν συντάσσεται ληξ. πράξις, ἀλλὰ σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον τῆς ληξ. πράξεως τῆς γεννήσεως ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ πατρὸς καὶ μὴ ὑπάρχοντος τοιοῦτου τῆς μητρός, συνεπῶς τὸ ὄνομα τῶν τέκνων καταχωρίζεται καθ' οἷον δὴ ποτε περιπτώσιν. Ἐπ' τούτοις παρακαλοῦμεν ὅπως ἀναφέρητε ἡμῖν γκ' τικῶς.

Ἐντολῇ Ὑπουργοῦ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Λ. Σπεράντσας

Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς
καὶ τῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

οβείων τῇ πρεσβυτέρῳ βασιλίδι Ρώμῃ καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὡς ἐκείνη μεγαλύνεσθαι πράγμασι».

Παν. Β. Ἀλεξόπουλος

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΩΝ

Αἱ τιμαὶ τῶν ἡμεροδεικτῶν, λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν τυπογραφικῶν δαπανῶν, καθωρ-
σθησαν ὡς ἑξῆς:

Α) Τοίχου Δρχ. 7
Β) Τσέπης » 3

Αἱ παραγγελίαι ἀποστέλλονται ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν. Παρακαλοῦμεν αἱ παραγγελίαι νὰ ἐξωφλῶνται ἀμέσως.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἑκμεταλλεύεται

Ὁ συμπαθέστατος καὶ σεβαστός Ἐπίσκοπος Μαγαθῶνος κ. Δαμασκηνός, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὡς Πρωτοσυγγέλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν προέβη ἐνώπιον δύο ἀξιοπύτων μαρτύρων εἰς βαρὺ χαρακτηρισμὸν ἐναντίον μας. Μᾶς ἀπεκάλεσε ἐκμεταλλεὺτάς. Δικαιωμά του βεβαίως νὰ χρησιμοποιοῖ τὰς λέξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξιλογίου· θὰ πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃ τὴν σημασίαν των καὶ τὴν ἐφαρμογὴν των. Πρὸς τοῦτο τοῦ ὑποδεικνύμενου ὀρισμένου Γ ε γ ο ν ό τ α διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκμεταλλεῦτοδ· α) Εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Αὐτοκεφαλίου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διετιμῆθη ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὡς νὰ ἦτο ἐμπορεύσιμον εἶδος· αὐτῶ γ.χ. ἔχομεν πρῶτης τάξεως γάρμον, δευτέρας τάξεως γάρμον κλπ. μὲ ἰδιαιτέραν τιμολόγιον, β) Ἡ ἰδιότης τοῦ μέλους Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐθεωρήθη φορολογητέα κατὰ στοιχοῖς καὶ ὁ πολίτης διὰ νὰ εἶναι... Ὁρθόδοξος πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὴν κερτικὴν ἀπαιτήσιν ἐπὶ τοῦ βιλαντίου τοῦ ὑπὸ μορφήν ἑραυκῆς εἰσφορᾶς, γ) Τοῦ θέτομεν ὑπ' ὄψιν τὰς δευτέρας διαμάχας μεταξὺ ἐσωτερικῶν ὁμάδων ἑραποστολῆς αἱ ὁποῖαι ἔχουν μίαν σχέσιν καὶ μὲ τὸ πανίσχυρον ἀργύριον. δ) Αὐτὴ αὕτη ἡ φρικτὴ δυστυχία τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας, τὸ διαζύγιον, ἀπετέλεσε πηγὴν αἰκονομικῶν πόρων, ὑπὸ μορφήν «δικαιωμάτων». Ποῖοι λοιπὸν εἶναι ἐκμεταλλεῦται; Καλὰ θὰ κἀνγ ὁ Θεοφιλέστατος νὰ μὴ χρησιμοποιοῖ τὸσον ἀστόχως χαρακτηρισμοὺς διὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ καὶ κῆ παροιμία «τὸ δικό μου τὸ νόμο πάροτο οὐ γινόντισσα», ἀλλὰ νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ γενιωτέρον καλὸν τῆς Ἑκκ'ησίας, τὸ ὁποῖον ἐγκνεται εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῶν συντηρητικῶν στοιχείων καὶ ὄχι εἰς τὸν διωγμὸν των.

Χριστιανικὴ Ἀντίληψις μετὰ φορὰ !

Τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ διωνύμου συλλόγου «Ἀ ν ἄ π λ α σ ι ς» εἶχε τὴν φαινήν· ἔμπνευσιν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα του ὑπο μορφήν σχολίου, νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων νὰ μὴ τακτοποιήσουν τοὺς ἐκκερμένους γάρμους χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν. οἱ ὁποῖοι διέπραξαν τὸ «ἔγκλημα» νὰ ζητήσουν τὴν εὐλογίαν παλαιομερολογίτου κληρικοῦ διότι αὐτὸν ἐθεώρουν ὡς ποιμένα των. Ἀηλαδὴ κατὰ τὴν «Χριστιανικὴν καρδίαν» τοῦ σχολιασμοῦ θὰ πρέπη νὰ ταλαιπωροῦνται, νὰ ἔχουν τὸ ὄνειδος τῆς ἀτιμίας, νὰ ἀντιμετωπίζουν τὴν «οικμὴν» δολοφονίαν τοῦ σημαντικωτέρου γεγονότος τῆς ζωῆς των διότι εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἐπιμένουν εἰς τὰς θερηκευτικὰς πεποιθήσεις. Τὴ θὰ ἔλεγε ἡ φίλη «Ἀ ν ἄ π λ α σ ι ς» ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ διαμαρτυρομένων, καθολικῶν; Ἴσως τότε ἐπιστρατεύοντο ὅλα τὰ ῥητὰ τῆς Βίβλου διὰ νὰ κορυμίσουν τὴν ἀδικίαν!! Ἀς ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὴν Χριστιανικὴν νοοτροπίαν τῶν διαφόρων ἀπιθάνων Χριστιανῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Αἱ κινήσεις μας

Συνεχίζονται αἱ ἐκφαί μὲ τοὺς διαφόρους πολιτικούς. Ὑποσχέσεις. Κατὰ ὅσας. Διαβεβαιώσεις!! Σήμερον χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ κίθε ἄλλην περίσσειαν συνοχῆς, ἐνότητος, πειθαρχίας διὰ νὰ φανῶμεν ἐπὶ τέλους μαχητικῶς ἀνώτερον τῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ 1924 μὲ ἐλαφρὰ παραλλαγὰς παρουσιάζονται καὶ αὐταί.

Τὸ Τριῶδιον

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἡνοῖε ἡ κατανυκτικωτέρα περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ Τριῶδιον. Τριῶδιον σημαίνει πνευματικὴ περισυλλογὴ, ψυχῶν ἀνάτασις, νίκη κατὰ τῶν παλαιῶν ἀδυναμιῶν. Ἀς προσέξωμεν νὰ παραμεινωμεν μακρὰν τοῦ εἰδωλολατρικῶν συνηθειῶν καὶ ἀσχημῶν μὲ τὰς ὁποίας μολύνεται συνήθως ἡ Ἁγία αὕτη περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ παρελθόντος

Ὁ μὴν Ἰανουάριος ἦτο διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κίνησιν μας, μὴν ἐκδηλώσεως θριαμβευτικῆς τοῦ ὄγκου μας. Κατὰ χιλιάδας συμπαγεῖς κατήχοντο οἱ ἀπαδοὶ τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας εἰς Παλαιὸν Φάληρον, ὅτε ἐτελεῖτο ὁ Ἀγιασμὸς τῶν ὁδῶν. Τὴν τελευτὴν αὐτὴν παρηκολούθουν αἱ παριστάμεναι πολιτικαὶ ἀρχαί. Μία συνέντευξις τοῦ διωγμοῦ ὑπῆξε καὶ ἡ κατὰ τῆς σεμνῆς αὐτῆς τελετῆς (ὁ ὄγκος πάντοτε προμάζει). Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει μῆσα εἰς τὰ ψυχὰς ὅλου ἐκείνου τοῦ ἀπροσμετρήτου πλήθους ἐπνευρατώθη περισσότερον ὁ ζήλος καὶ ἐργιαντώθη ὁ πόθος. Ἀπλούστατα ἐξέλιπε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐξωτερικῆς ἐκδηλώσεως· δὲν ἐστέρνουν ὁμῶς ἡ ἀναβλύζουσα πηγὴς

Συνέδριον Ἱεροκηρύκων

Ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν συνεκροτήθη Συνέδριον Ἱεροκηρύκων εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας παρὰ τὴν Μονὴν Πετράκη. Κατ' ἀρχὴν εἶναι ἀξιοέπαινος ἡ ἐνέργεια, διότι ὁ Ἱεροκήρυξ ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως παράγοντα οὐσιώδη εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνόρθωσιν τῆς Κοινωνίας· συνέδριον δὲ τοιοῦτων ἐργατῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡρωϊκὴ δύναμις ἀφανίστου ἰσχύος εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐκκλησίας.

Πέραν ὁμῶς τῆς θεωρητικῆς αὐτῆς αἰγλῆς ἡ πρᾶξις ἦτο ἀποκαρδιωτικὴ. Ἀντεκλήσεις, λογομαχίαι, προκλήσεις, φαιδραὶ καὶ ἀλαζονικαὶ ἐπιδείξεις κομπαισιῶν ὑπερβασαν τὸ συνέδριον εἰς μίαν περιόχην ὀξυμένης ἀθλιότητος, ἡ ὁποία μόνον δάκρυα καὶ θρήνους διὰ τὸν ἐκπεσμόν τοῦ ὑψηλοῦ ὑποεργήματος τῆς ἐσωτερικῆς ἱεροποιοῦς ἐδικαιολογεῖ.

Ἀγὼν ἐξοντώσεως

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν βιβλίον τοῦ Ἱεροκήρυκος Χαλκίδος κ. Χριστοφόρου Καλῆβα, ἀνδρὸς διακεκριμένου διὰ τὴν δρᾶσιν του. Διὰ τοῦ βιβλίου τούτου καταφέρεται ἐναντίον τῆς ἀδελφότητος Θεολόγων «ἡ Ζωή». Δὲν κοῖνο· ἐν οὐτῇ τὸν τρόπον τοῦ ἐλέγχου τοῦ Ἱεροκήρυκος, αὐτὸς τὸ ἀναικίμενον τοῦ ἐλέγχου του. Ἐν ὁμῶς πρᾶγμα ἀνασφύρομεν ἐκ τῆς ὅλης ὑποθέσεως: Τὴν ἐκθεσιν τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος, δι' ἧς ἀποδεικνύεται τὸ φαινομένον πνεῦμα τῆς ἐν λόγῳ ἀδελφότητος. Εἰς ἀντίκρουσιν τοῦ βιβλίου ἐξεδόθη ἕτερον ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀδελφότητος, τὸ ὁποῖον μάλιστα διένεμε μετ' ἀφανίστου ζήλου ὑψηλὸν στέλεχος τῆς ἀδελφότητος ἔξωθεν τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὴν τελευτὴν τῶν Τριῶν. Ἱεροκλήων Ὁ... βιβλικὸς αὐτὸς πόλεμος οὐδόλως προάγει τὸ θερηκευτικὸν αἰσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἀποτελεῖ φαινόμενον παροσμῆς. Ἡ συνέχουσα τὴν Ἐκκλησίαν δύναμις εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια, τὴν ὁποῖαν διατηροῦσι μόνον ἡ ἐξεροδιδασκαλία καὶ αἱ ἀντικανονικαὶ πράξεις, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὸ δικαίωμα διαμαρτυρίας, ὄχι ὁμῶς καὶ μίσους. Εἶναι λυπηρὸν ἡ φράσις «τρώγονται μετὰ τῶν» νὰ ἐφαρμόζηται μετὰ τῶν ἐργατῶν τοῦ Λόγου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγ. Χαλαράμπους μετατίθεται ἐκ τῆς 10 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Σάββατον τὴν Παρασκευὴν, καθότι ἡ 10 τοῦ μηνὸς συμπίπτει μὲ τὴν ἐορτὴν τῶν ψυχῶν.

Ἐκ τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς

Ἡ Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὁφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὁφειλὰς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστελλόντες ἐπιστάγας καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπως τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.